

El silenci de concentració

El pianista rus Alexei Volodin, actuant a l'església del monestir de Sant Feliu de Guíxols.

JOËLLE PHILIPPE

L'Alexei Volodin

Festival de la Porta Ferrada, monestir de Sant Feliu de Guíxols.

L'esperat recital d'Alexei Volodin de dimecres a la nit va agradar. Va

quedar clar, no només pels quatre bisos del final, sinó perquè també al final de la primera part el públic el va reclamar i va sortir una altra vegada a saludar. Tot i això, Volodin va estar contingut durant tot el concert, possiblement molest amb una petita part dels espectadors que no sabien estar-se quiets. Volodin va inaugurar el concert amb el Clar de Lluna de Beethoven pianíssim. Va seure al tamboret, però no es va fer el silenci que necessitava per concentrar-se, així que va retirar les mans del piano i va esperar. Paradoxalment, alguna gent va començar a xiuxiuejar "està desconcentrat, pobret", tornant a omplir l'església amb un murmur que s'amplificava a la voltes de creueria de la Porta Ferrada.

A partir d'aleshores, Volodin va optar per una altra tàctica: començar les peces sense esperar el silenci... ja callarien. Tot i això, alguns no van entendre la indirecta i encara menys unes poques ventadores, que feien voleiar el ventall a cent per hora i que acompanyaven els nocturns de Chopin fent repicar les seves joies.

El pianista rus va tocar gairebé tota l'estona amb els ulls tancats, però en un cantabile del segon preludi de Rakhmàinov, no va aguantar més un ventall de tercera fila i va girar el cap amb els ulls ben oberts, dirigint una mirada de retret al públic proper. Alguns veïns també van queixar-se del soroll i encara que s'ha d'admetre que feia calor a l'església, hi havia altres espectadors que es ventaven més discretament. Una orquestra no hauria presentat problema, però Volodin ofería un recital, sol a l'escenari, i no podia estar tocant sempre fort per tapar les interferències.

Tot i els destorbs, Volodin va interpretar de meravella totes les obres, amb un domini sorprenent de les sonoritats i les dinàmiques, així com dels canvis sobtats d'ambient. Malgrat mantenir-se en un repertori molt romàntic, va fer una petita incursió en el jazz en el tercer bis -que el va fer somriure distès per primera vegada en tot el concert-, així com va obsequiar amb l'Impromptu en sol bemoll de Schubert, també romàntic però que variava del tàndem Chopin-Rakhmàinov.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2013/08/16/silenci-concentracio/630940.html?utm_source=rss